

Sygn. akt II Ca 563/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 grudnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Dariusz Mizera
Protokolant	st. sekr. sądowy Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa K. S. (1) i W. Z.

przeciwko A. S. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 16 kwietnia 2018 roku, sygn. akt I C 2100/17upr

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a). zasądza od pozwanej A. S. (1) na rzecz powoda W. Z. kwotę 1.190,86 (jeden tysiąc sto dziewięćdziesiąt złotych 86/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty,

b). zasądza od pozwanej A. S. (1) na rzecz powoda K. S. (1) kwotę 1.1190,86 (jeden tysiąc sto dziewięćdziesiąt złotych 86/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty,

c). umarza postępowanie w pozostałej części,

d). zasądza od pozwanej A. S. (1) na rzecz powoda W. Z. kwotę 660 (sześćset sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

e). zasądza od pozwanej A. S. (1) na rzecz powoda K. S. (1) kwotę 640 (sześćset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

II. zasądza od pozwanej A. S. (1) na rzecz powoda K.

S. kwotę 550 (pięćset pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

III. zasądza od pozwanej A. S. (1) na rzecz powoda W. Z. kwotę 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

SSO Dariusz Mizera

Sygn. akt II Ca 563/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 16 września 2010r., skierowanym do Sądu Rejonowego w Lublinie przeciwko A. S. (1), powodowie W. Z. oraz K. S. (2) wnieśli o wydanie przeciwko pozwanej nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczenie nim, iż pozwana ma zapłacić stronie powodowej łącznie kwotę 3.190,34 złotych wraz z ustawowymi odsetkami szczegółowo wskazanymi we wniesionym pozwie oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wniesionego pozwu wskazane zostało, iż żądana kwota stanowi zaległości pozwanej za wynajmowany przez nią od powodów lokal mieszkalny.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 22 listopada 2010r., w sprawie sygn. akt XVI. Nc. 356226/10, Sąd Rejonowy w Lublinie zasądził od pozwanej A. S. (1) na rzecz strony powodowej kwotę 3 190,34 złotych wraz z ustawowymi odsetkami szczegółowo wskazanymi w wydanym orzeczeniu oraz kwotę 40 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (k.8).

W związku z wydanym orzeczeniem w 2017r. pozwana A. S. (1) wniosła skuteczny sprzeciw, w konsekwencji czego postanowieniem wydanym na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 kwietnia 2017r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód z siedzibą w Lublinie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Tryb. (k.38).

W dalszym toku procesu, strona powodowa podtrzymała w całości żądanie wniesionego pozwu, zaś pozwana wniosła o jego oddalenie w całości.

Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2018 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb.

po rozpoznaniu sprawy z powództwa W. Z. i K. S. (1) przeciwko A. S. (1) o zapłatę oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. S. (1) zamieszkiwała w lokalu mieszkalnym położonym w Ł. przy ulicy (...), oznaczonym numerem (...) na podstawie umowy najmu zawartej w dniu 28 sierpnia 2009 r. Przedmiotowy lokal mieszkalny stanowił własność powodów W. Z. oraz K. S. (2). Umowa pomiędzy stronami zawarta została na czas określony, do dnia 31 grudnia 2009r. Na podstawie przedmiotowej umowy pozwana zobowiązała się zapłacić powodom czynsz najmu w kwocie po 1.000 złotych miesięcznie, a ponadto pozwana zobowiązała się do uiszczania stosownych opłat związanych z eksploatacją lokalu (m.in. za wywóz śmieci, zużytą energię elektryczną czy też gaz).

W chwili zawierania umowy pozwana uiszczała powodom W. Z. oraz K. S. (2) kaucję w łącznej wysokości 2.000 złotych. Kaucja ta po wygaśnięciu umowy najmu nie została pozwanej zwrócona.

W dniu 31 grudnia 2009 r. strony zawarły aneks do umowy najmu, przedłużając czas jej obowiązywania do dnia 28 lutego 2010r. Pozostałe warunki zawartej w sierpniu 2009 r. umowy najmu nie uległy zmianie.

Na poczet opłat związanych z wynajmowanym lokalem mieszkalnym pozwana A. S. (1) dokonała wpłat w łącznej wysokości 7.219,80 złotych.

Za okres od września 2009 r. do dnia 28 lutego 2010 r. pozwana powinna z tytułu czynszu za wynajem zapłacić powodom kwotę 6.000 złotych, za wywóz śmieci kwotę 256,80 złotych, za zużyty gaz kwotę 2 895,60 złotych, za zużytą wodę 177,28 złotych, zaś za zużytą energię elektryczną kwotę 294,40 złote. Łącznie wszelkie należności za okres sześciu miesięcy wynajmowania mieszkania, obciążające pozwaną winny wynieść 9.564,08 złote.

Na podstawie nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Lublinie w dniu 22 listopada 2010r., w sprawie sygn. akt XVI. Nc 356226/10, przeciwko pozwanej wszczęte zostało przez Komornika A. W., Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi postępowanie egzekucyjne, w sprawie sygn. akt Km. 686/16.

W jego trakcie, do momentu jego zakończenia organ egzekucyjny wyegzekwował od pozwanej A. S. (1) kwotę 2.399,28 złotych, z czego wierzycielom przekazana została należność w łącznej wysokości 2.118,68 złotych. Reszta sumy zaliczona została na poczet kosztów postępowania egzekucyjnego.

Pozwana zamieszkiwała w spornym lokalu mieszkalny do końca lutego 2010 r. Wtedy zabrała z lokalu wszystkie swoje rzeczy osobiste i przeprowadziła się w inne miejsce, do miejscowości B..

Klucze do wynajmowanego mieszkania zostały zwrócone stronie powodowej w pierwszych dniach marca 2010r..

W dniu 12 marca 2010r. sporządzony został przez przedstawiciela strony powodowej protokół zdawczo – odbiorczy wynajmowanego przez A. S. (1) lokalu mieszkalnego. Pozwana nie brała udziału w tych czynnościach.

Mając takie ustalenia Sąd stwierdził, iż powództwo strony powodowej nie może zostać uznane za uzasadnione.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, iż strony wiązała umowa najmu lokalu mieszkalnego zawarta w dniu 28 sierpnia 2009 r. Umowa ta, po sporządzeniu stosownego aneksu obowiązywała ostatecznie do końca lutego 2010 r.

Bezspornym w sprawie jest także wysokość opłat za wynajmowany lokal mieszkalny, jakie pozwana powinna uiścić za okres od chwili zawarcia umowy do końca lutego 2010r. oraz jakie kwoty zostały przez pozwaną na poczet wynajmu mieszkania uiszczone. Okoliczności te nie były w toku procesu przez żadną ze stron kwestionowane, w tym także przez pozwaną, która mimo początkowych wątpliwości nie potrafiła wykazać, aby uregulowała należność z tytułu wynajmu za miesiąc grudzień 2009 r. oraz aby poczynione zostały jakiegokolwiek ustalenia zwalniające ją z obowiązku zapłaty kwoty 1.000 złotych za miesiąc wrzesień 2009 r. Z poczynionych ustaleń wynika, iż łącznie wszelkie należności za okres sześciu miesięcy wynajmowania mieszkania, obciążające pozwaną winny wynieść 9.564,08 złote, natomiast w tym okresie dokonane przez nią wpłaty wyniosły 7.219,80 złotych (z uwzględnieniem kaucji w kwocie 2.000 złotych). Różnica z tytułu należnych opłat i faktycznie uiszczonych kwot wynosi więc 2.344,28 złote. Nie oznacza to jednak, iż w sprawie wystąpiły przesłanki pozwalające na zasądzenie tej należności.

Jak już wskazano na podstawie wydanego przez Sąd Rejonowy w Lublinie wszczęte zostało przeciwko pozwanej postępowanie egzekucyjne - w tym miejscu Sąd zwraca uwagę, iż nie jest w stanie zrozumieć bezczynności wierzyciela, która doprowadziła do tego, że strona powodowa prawie sześć lat zwlekała ze złożeniem stosownego wniosku egzekucyjnego (nakaz zapłaty wydany został w dniu 22 listopada 2010 r. a egzekucję organ egzekucyjny wszczął dopiero w listopadzie 2016 r.). Sąd zauważył również, iż wszczęcie postępowania egzekucyjnego było niezasadne o czym świadczą czynności Sądu Rejonowego Lublin – Zachód z siedzibą w Lublinie, podjęte po upływie sprzeciwu pozwanej. Jednakże w trakcie czynności egzekucyjnych prowadzonych w sprawie sygn. akt Km. 686/16, Komornik A. W., Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi wyegzekwował od pozwanej łącznie kwotę 2.399,28 złotych, z czego wierzycielom przekazana została należność w łącznej wysokości 2.118,68 złotych. Oznacza to, iż kwota ta winna zostać odliczona od pozostałej przez pozwaną do zapłaty sumy (albowiem strona powodowa z niewiadomych powodów nie dokonała ograniczenia żądania pozwu w tym zakresie) i to w pełnej wysokości, a nie jedynie sumie przekazanej wierzycielom, czyli w kwocie 2.399,28 złotych, gdyż egzekucja była niezasadna i pozwana nie może ponosić kosztów z nią związanych.

Sąd wbrew stanowisku strony powodowej nie znalazł podstaw do obciążania pozwanej kosztami związanymi z wynajmem mieszkania za okres od dnia 01 marca 2010 r. Z zeznań powódki oraz świadka J. M. - których strona powodowa skutecznie nie zakwestionowała - jednoznacznie wynika, iż pozwana zamieszkiwała w spornym lokalu mieszkalny jedynie do końca lutego 2010 r. Wtedy to zabrała z lokalu wszystkie swoje rzeczy osobiste i przeprowadziła się w inne miejsce tj. do miejscowości B.. Po tym dniu nie przebywała już w uprzednio wynajmowanym mieszkaniu, nie posiadała w nim już jakichkolwiek swoich rzeczy. Faktycznie klucze do wynajmowanego mieszkania

zostały zwrócone stronie powodowej nieco później, w pierwszych dniach marca. Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie pozwoliło na precyzyjne ustalenie kiedy to faktycznie miało miejsce, jednakże nawet w przypadku dokładnego ustalenia daty przekazania kluczy, nie dawałoby to podstawy do obciążania pozwanej kosztami wynajmu za ten okres. Przekazanie kluczy do wynajmowanego lokalu mieszkalnego jest już tylko czynnością techniczną, definitywnie zamykającą umowę stron. Skoro strony nie potrafiły się zgodzić, aby do przekazania doszło w terminie opuszczenia mieszkania przez pozwaną, ale faktycznie lokal ten ona opuściła, to decydujące znaczenie dla ewentualnego obciążenia kosztami wynajmu za miesiąc marzec 2010r. ma fakt rzeczywistego korzystania z mieszkania, a tu tak sytuacja niewątpliwie nie miała już miejsca.

Apelację od powyższego orzeczenia w imieniu powodów złożyła ich pełnomocnik zaskarżając wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła :

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, to jest dokonania jego oceny z pominięciem istotnej części tego materiału w postaci:

- zeznań świadka M. K. z których jednoznacznie wynika, że klucze od lokalu zostały doręczone administratorce dopiero w dniu 12 marca 2010r.,

- protokołu odbioru lokalu sporządzonego przez administratorkę M. K. w dniu 12 marca 2010r.

oraz brak ustalenia z jakich przyczyn sąd odmówił wiarygodności przedstawionym dowodom, mimo, że pozwana przyznała że nie dokonała przekazania kluczy bezpośrednio po zakończeniu umowy najmu i że klucze przekazała do zwrotu siostrze świadkowi J. M., która ich także nie zwróciła,

- bezpodstawne danie wiary zeznaniom pozwanej oraz świadkowi J. M. bez uwzględnienia okoliczności, że mimo upływu 8 lat pozwana pamiętała, że zwróciła klucze w pierwszych dniach marca 2010r. a nie pamiętała komu je przekazała. Mimo że, przyznała, że pierwotnie miała je zwrócić J. M. oraz że świadek jest siostrą pozwanej zatem zeznania tego świadka powinny być oceniane przez sąd ze szczególną wnikliwością i ostrożnością. Taką oceną dowodów sąd naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów która winna uwzględniać zasady doświadczenia życiowego oraz zasady logiki które nakazują uwzględnić zawodności pamięci (od zdarzenia minęło 8 lat) i zgodnie z którym obowiązkiem najemcy i w interesie najemcy jest zwrot kluczy od lokalu po zakończeniu najmu. Zwrot kluczy stanowi potwierdzenie opuszczenia lokalu i zwrotu lokalu wynajmującemu a ponadto, że w interesie pozwanej było uzyskanie potwierdzenia zwrotu kluczy czyli zwrotu lokalu po zakończeniu najmu i w konsekwencji nieuprawnionemu przyjęciu, że pozwana nie była obowiązana do uiszczenia opłat z tytułu najmu kwoty 3.190,34 zł, w tym:

-za IX 2009 r. - kwoty 1042,80 zł -za XII 2009 r. - kwoty 1.770,44 zł

-za III 2010 r. - kwoty 377,10 zł (z tytułu korzystania z lokalu, rozliczenia wody, energii elektrycznej i gaz za okres bezumownego korzystania z lokalu po zakończeniu najmu do czasu przekazania kluczy), chociaż z umowy najmu lokalu oraz faktur wynika, iż pozwana była obowiązana do uiszczenia w/w opłat.

- brak uwzględnienia dowodów z dokumentów - załączonych akt Sądu Rejonowego Lublin- Zachód w Lublinie sygn. akt VI Nc-e 356226/10 , a w szczególności postanowienia z dnia 21.04.2017r. o uchyleniu postanowienia z dnia 01.02.2011r. o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 22.11.2010r. oraz zarządzenia z dnia 21.04.2017r. o przesłaniu komornikowi sądowemu prowadzącemu postępowanie egzekucyjne wydruk postanowienia stwierdzającego utratę mocy nakazu zapłaty z 22.11.2010r. co spowodowało utratę podstawy prawnej dla przeprowadzonej przez komornika egzekucji i tym samym nieuprawnione przyjęcie, że kwoty wyegzekwowane przez organ egzekucyjny powinny spowodować ograniczenie powództwa,

2. art. 328 § 2 k.p.c.

- przez brak wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa,

- przez brak wskazania przyczyn dla których odmówił wiarygodności zeznaniom świadka M. K., że klucze do lokalu nie zostały zwrócone w dniu zakończenia najmu i że pozwana nie była w tym dniu obecna w lokalu co uniemożliwiło sporządzenie protokołu odbioru lokalu oraz że klucze zostały przekazane administratorowi w dniu 12 marca 2010r.

3. Nadto zarzuciła naruszenia prawa materialnego tj.

- art. 659 k.c. poprzez błędne ustalenie, że pozwana nie ma obowiązku dokonać zapłaty czynszu oraz opłat za media za miesiąc wrzesień 2009r. i grudzień 2009r. mimo stwierdzenia przez Sąd, iż egzekucja prowadzona na podstawie nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie sygn. akt VI Nc-e 356226/10 była prowadzona bezpodstawnie

- art. 675 k.c. poprzez błędne ustalenie, że zwrot kluczy stanowi wyłącznie czynność techniczną i nie ma znaczenia dla oceny czy najemca zwrócił przedmiot najmu wynajmującemu po zakończeniu najmu mimo że pozwana oświadczyła, że przekazała klucze J. M. a nie administratorowi oraz że dla wydania lokalu wynajmującemu wystarczające jest zabranie rzeczy z lokalu i opuszczenie go.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżąca wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów po połowie kwoty 3.190,34 zł tj. po 1.595,17 zł dla każdego z powodów wraz z należnymi odsetkami i kosztami oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego ewentualnie zaś uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania .

Pełnomocnik pozwanej wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania.

Na rozprawie odwoławczej w dniu 22 grudnia 2018r. poprzedzającej wydanie wyroku pełnomocnik powodów cofnęła pozew do kwoty 2.381,72 zł z odsetkami za opóźnienie od dnia 1 sierpnia 2017r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie cofnęła pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił:

Pozwana A. S. (2) nie uregulowała należności za wrzesień 2009r. w kwocie 1042,80 zł, za grudzień 2009r. w kwocie 1.770,44 zł oraz za marzec 2010r. w kwocie 377,10 zł.

Dowód: - zestawienie wpłat k. 149

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powodów jest zasadna.

Pozwana nie dysponuje dowodami wpłat za miesiące wrzesień i grudzień 2009r. oraz za marzec 2010r. Powodowie natomiast wystawili odpowiednie faktury stąd też należało uzupełnić ustalenia faktyczne o ustalenie o braku wpłat za te okresy.

Sąd Okręgowy pozostałym zakresie w zasadzie podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne czyniąc je podstawą swego rozstrzygnięcia za wyjątkiem ustalenia co do zwrotu kluczy do lokalu. W tej części ocena Sądu Rejonowego jest nieprawidłowa i została przeprowadzona w sposób całkowicie dowolny z pominięciem oceny dowodów przeciwnych. Sąd Rejonowy w swoich motywach bezkrytycznie dał wiarę powódce i jej siostrze nie konfrontując tych zeznań z dowodem z dokumentu w postaci protokołu odbioru lokalu i z zeznaniami administratorki lokalu M. K.. Przeprowadzając analizę całokształtu dowodów należy podkreślić, iż klucze zostały formalnie zwrócone stronie powodowej do rąk administratorki obiektu najwcześniej 12 marca 2010r. Jest oczywistym że pamięć po tak długim okresie czasu może być zawodna tym samym sporządzony dokument wydaje się mieć przesądzające znaczenie zwłaszcza, że w tym też dniu zostały wystawione faktury korygujące. Zresztą to na pozwanej spoczywał obowiązek

przeprowadzenia dowodu, iż zwróciła lokal zgodnie z umową. To ona winna zadbać o uzyskanie odpowiedniego pokwitowania. Skoro takowym dowodem nie dysponuje to trudno zakwestionować stanowisko strony powodowej co do wydania lokalu dopiero 12 marca 2010r. Nie mogą mieć w tym zakresie przesądzającego znaczenia zeznania świadka w osobie siostry pozwanej, która zresztą co ciekawe po prawie 8 latach dosyć precyzyjnie wskazywała, iż klucze zostały zwrócone około 3-5 marca 2010r. jednak jak sama zeznała kluczy tych sama nie przekazała z uwagi na swoje problemy rodzinne a miała to ostatecznie uczynić pozwana. Sąd Rejonowy wskazał, iż pozwana zamieszkiwała do końca lutego 2010r. natomiast klucze zostały zwrócone stronie powodowej w pierwszych dniach marca 2010r. nie wskazując jednocześnie w jakim to miałyby nastąpić dniu. Pozwana także twierdziła, iż w pierwszych dniach marca 2010r. przekazała klucze do rąk administratorki niemniej jednak na tę okoliczność nie przedstawiła dowodu.

Nie ulega wątpliwości, iż brak zwrotu kluczy spowodował w istocie brak skutecznego wydania lokalu chociaż pozwana wyprowadziła się z lokalu to strona powodowa nie była w stanie uzyskać fizycznego władztwa nad lokalem. Powszechnie w praktyce przyjmuje się, że naturalnym sposobem przekazania fizycznego władztwa nad lokalem jest przekazanie kluczy wynajmującemu co stanowi potwierdzenie opróżnienia lokalu przez najemcę i jednocześnie wydanie lokalu wynajmującemu.

Skoro zatem pozwana nie wykazała, iż z końcem lutego 2010r. zwróciła klucze powodowi i wydała lokal po zakończeniu najmu winna za ten okres zgodnie z żądaniem pozwu zapłacić odpowiednią kwotę. Błędnie Sąd Rejonowy przyjął, iż zaległość pozwanej to kwota 2.344,28 złote. Pozwana sama przyznała, iż nie ma dowodu uiszczenia opłat za wrzesień i grudzień 2009r. Opłaty za te dwa miesiące zgodnie z wystawionymi fakturami wynoszą 2.813,24 zł do tego dochodzi obciążenie za okres do 12 marca 2010r. w kwocie 377,10 zł. Sąd wskazał też, iż Komornik wyegzekwował od pozwanej kwotę 2.399,28 zł z tego powodowi została przekazana kwota 2.118,63 zł. Powyższe doprowadziło Sąd Rejonowy do błędnej konkluzji, że powództwo należy oddalić bowiem powodowie uzyskali już swoje pieniądze.

Tymczasem uszło uwadze Sądu Rejonowego, iż przedmiotem sporu nie jest tylko sama należność główna ale także odsetki które w okolicznościach niniejszej sprawy także stanowią pokaźną kwotę. Jeżeli do tego doliczy się okres przez który powódka posiadała klucze nie zdając formalnie lokalu to nie sposób dopatrywać się po stronie pozwanej uregulowania całej należności.

Na rozprawie odwoławczej pełnomocnik powodów sprecyzowała żądanie pozwu domagając się w istocie jedynie części należności głównej, a mianowicie kwoty po 1.090 zł na rzecz każdego z powodów z odsetkami od 1 sierpnia 2017r. . Tym samym strona powodowa część należności która w toku procesu została wyegzekwowana na podstawie nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu elektronicznym następnie uchylonego zaliczyła na poczet należności odsetkowych a część na poczet spłaty należności głównej.

W efekcie po zaliczeniu wpłaty na rzecz powodów dokonanej przez Komornika w ostatecznym rozrachunku na rzecz powodów pozostaje do zasądzenia kwota po 1.090 zł z tytułu ostatecznego rozliczenia się z tytułu korzystania przez pozwaną z lokalu powodów przy ul. (...) oznaczonego nr (...) w Ł. a to na podstawie art. 659 k.c.

W pozostałym zakresie postępowanie należało umorzyć na podstawie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c. wobec cofnięcia pozwu co było konsekwencją oceny tego cofnięcia jako w pełni dopuszczalnego.

Reasumując zaskarżony wyrok podlegał zmianie, a to na podstawie art. 386§ 1 k.p.c. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. wg zasady odpowiedzialności za wynik sprawy mając na uwadze stawki wynagrodzenia radcy prawnego obowiązujące w chwili wniesienia pozwu.

O kosztach procesu za instancję odwoławczą orzeczono także na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. mając na uwadze, iż strona powodowa w całości wygrała sprawę w postępowaniu apelacyjnym.

Co prawda strona powodowa w części cofnęła pozew jednakże było to spowodowane wyłącznie wyegzekwowaniem i wpłaceniem na konto powodów przez komornika określonych kwot o które w istocie powództwo cofnięto. W takiej sytuacji pozwaną należy traktować jako taką która uległa co do całości roszczenia.

SSO Dariusz Mizera